

«Заходить сонце...»

Ольжич Олег

* * *

Заходить сонце. Кане тишина.
Холодна алябастрова Атена.
Не повернула втомлена луна
Лже-патетичний оклик Демостена.

Над морем день у день важка імла,
І обрис гір в ясних дубах і липах
Не відгадять, як помислів чола
Розважного і хитрого Філіппа.

А там, в майбутній злотній далині
Шалені коні і гарячі лиця,
Персеполіс у димі і огні
І Олександра божеська десниця.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/olzhych_oleh/zakhodyt_sontse